

4 А3. Всеукраїнській Раді Церков і релігійних організацій.

Привітання від УАР з двадцятирічним ювілеєм.

Вчені-релігієзнавці не лише з Національної Академії наук, а й із університетського загалу країни щиро вітають Всеукраїнську Раду Церков і релігійних організацій з її двадцятиріччям, яке виповнюється в 2016 році.

Українська Асоціація релігієзнавців та Відділення релігієзнавства ІФ Національної Академії наук України безпосередньо причетні до з'яви ВРЦіРО. Протягом 1991-1995 років нами разом із Держдепом релігії проводилася низка міжконфесійних заходів, всеукраїнських наукових конференцій з проблем свободи віросповідань, державно-церковних відносин, толерантності міжконфесійних стосунків, права на свободу буття різних конфесій в українському соціумі. В їх роботі в ті роки брали активну участь керівні особи кількісно домінуючих конфесійних спільнот/організацій України. Цим закладалося підґрунтя з'яви в 1996 році ВРЦіРО. В наступні роки відносини між нашою науковою установою – ВР ІФ НАНУ і новоз'явленою міжконфесійною організацією були творчо взаємозацікавлені, взаємодоповнювальні, часто спільнодіяльні. Вони зорієнтовувалися в сферу демократизації державно-церковних відносин, забезпечення толерантності міжконфесійних стосунків, активне включення релігійного чинника у сферу суспільного життя країни.

Ми були захоплені тим, як ВРЦіРО майже всім загалом своїх членів діяла з послугою народу в дні Революції Гідності. На Майдані із самого ранку звучала молитва *саме Українських Церков* – молитва за Україну, за її волю, за честь і славу, за народ. Не лише Київський Майдан, а й майдани багатьох міст України щодня по декілька разів співали в ті дні «Боже, великий, єдиний, нам Україну храни». Ці події ми відтворили в нашій книзі «Майдан і Церква», яку Відділення релігієзнавства ІФ НАНУ презентує членам ВРЦіРО. В книзі ми воздаємо славу тим Церквам, які сприйняли як свій Європейський вибір України – вибір демократії і прогресу.

ВРЦ і РО відіграла помітну роль у формуванні в країні високої суспільної моралі, в захисті знедолених. Хвала тим конфесіям із ВРЦіРО, які сприйняли за своє відродження Української України, які сприйняли українську мову у свій богослужбовий вжиток, які розглядають ідеологему «русского мира» як шлях до нової колонізації України її віковим експлуататором Росією. Слава тим конфесіям із ВРЦіРО, які засуджують путінівську агресію, діють шляхом благодійництва і волонтерства, матеріальної допомоги нашим воякам на фронтах україно-російської війни сприяють перемозі над московським фашизмом.

Схвалюючи загалом значиму діяльність ВРЦіРО, ми тут все ж висловимо деякі свої побажання щодо неї на перспективу.

=ВРЦіРО з'являлася як відкрита позаконфесійна спільнота, але з часом вона організаційно перетворилася в замкнутий клуб конфесій, чим явно нехтує конституційним правом свободи віросповідань, правом кожного на свободу свого релігіївбору. То ж бажано усунути цей ізоляціонізм, відкрити ВРЦіРО для входження в нею інших конфесійних спільнот.

У своїй діяльності ВРЦіРО варто вийти за межі України, ввійти до Всесвітньої Ради Церков, Парламенту релігій світу та інших міжнародних релігійних спільнот, бо ж уже десь десяток років нашому Відділенню приходится представляти поліконфесійну Україну у цих світових організаціях. Вважаємо великою кривою представництво в останніх нас Російськими релігійними спільнотами.

Благодійницька діяльність не має служити місцем конкуренції й піарення. Відтак бажано, щоб окремі конфесії України у своїй благодійності виходили за свої конфесійні можливості і в рамках ВРЦіРО створювали спільними зусиллями значимі соціальні установи, скажімо поліклініки і лічниці для пенсіонерів, будинки відпочинку чи санаторії для людей старшого віку, а то й молоді, музикальні школи чи спортивні споруди та ін.

Знаємо, що ВРЦіРО є схованкою для найбільшої ворожнечі, наявної у конфесійному середовищі України. Згадаймо, що твориться у відносинах між УПЦ МП, УПЦ КП й УАПЦ, як ставляться до Греко-Католицької Церкви Православні Церкви України. Згадаймо про ті неприязні відносини, які є в Україні між мусульманськими управліннями, між іудейськими спільнотами. Подібне наявне і в рідновірівському й харизматичному середовищі. Всі ці латентні протистояння знаходяться поза увагою ВРЦіРО. А між тим засоби масової інформації конфесій діють поза християнським принципом любові до ближнього.

Душа українства – його мова. Без своєї рідної мови немає народу, немає держави. Вона, як державна, має стати робочою у всіх конфесіях країни. Це усвідомлюють, спасибі їм, навіть мусульманські спільноти. То ж хотілося відчутніше відчутти українськість всіх релігійних організацій, які об'єднані у ВРЦіРО.

Президент Української Асоціації релігієзнавців, керівник Відділення релігієзнавства ІФ НАНУ проф. А. Колодний.

4.А 4. Свободу Ігорю КОЗЛОВСЬКОМУ

4.А4А В Донецьку ув'язнили знаного релігієзнавця Ігоря Козловського

Тривожна звістка про арешт в Донецьку вузівського викладача, науковця-релігієзнавця кандидата філософських наук Ігоря Козловського надійшла до нас відразу ж у січні 2016 року. Проте його колеги і члени сім'ї просили нас не акцентувати на цьому увагу, бо ж сподівалися вирішити питання його звільнення шляхом порозуміння із наявною там сепаратистською владою. Опісля одержали інформацію про прагнення сепарів із т.зв. ДНР вчинити над І. Козловським якусь політичну розправу, віднісши його до ворогів наявної в Донецьку влади, ледь не американського агента, організатора якоїсь змовницької організації. Останньому може слугувати те, що науковець об'єктом свого дослідження мав релігійну спільноту американського походження Церкву Христа. Але ж в такому науковому зорієтуванні щось антизаконне не знаходитимуть державні органи будь-якої демократичної країни. Релігієзнавство не є політичною наукою. Дослідження його представниками будь-якої з конфесій не є свідченням його належності до неї. Якщо прийняти абсурдну логіку звинуватців І.Козловського, то тоді будемо вважати індійськими агентами тих, хто, скажімо, вивчає кришнаїзм, японськими тих, хто вивчає синтоїзм, а німецькими тих, хто об'єктом свого наукового інтересу має німецьке лютеранство і тому подібне.

Ігор Козловський є представником українського релігієзнавства. Він очолює Донецький осередок Всеукраїнської Асоціації релігієзнавців. Його наукові здобутки відомі за межами нашої країни, а тому маємо телефонне збурення до нас багатьох знаних вчених світу, які знали свого донецького колегу. Всіх турбує те, що ув'язнення позначиться на плідній творчій праці знаного науковця, матиме відчутний негатив в розвитку тієї сфери гуманітарного знання, в якій він, продукуючи значимі наукові праці, є незамінним. Наші релігієзнавці працюють за принципами об'єктивності, толерантності, історизму, відкритості. Що в цьому ворожого щодо себе знайшла нині діюча влада ДНР? В чому вона вбачає ворожість щодо себе в наукових працях вченого, у тих східних практиках, до яких вдається І.Козловський і яким він навчає інших, будучи затурбованим здоров'ям ближніх? Що ворожого владі ДНР у прагненнях науковця до толерантизації міжцерковних і міжконфесійних відносин, які виявляв він у своїй діяльності практичного релігієзнавця? Сфера чистої релігії знаходиться далеко від того, що маємо в політичному житті. До цього закликав Ісус Христос, коли вчив, що кесарево – кесарю, а Боже – Богові. Цей принцип проводить у своїй науковій діяльності наш колега. Гордитися ним треба донечанам, а не ув'язнювати!